

บทที่ 4

สรุปและข้อเสนอแนะ

สรุป

การศึกษาปัญหาที่พักอาศัยของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง ในแขวงหัวหมาก ครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อสำรวจสภาพแวดล้อมทางกายภาพ และปัญหาที่เกี่ยวข้องกับที่พักอาศัยซึ่งดำเนินการโดยภาคเอกชน บริเวณแขวงหัวหมาก และเพื่อทราบถึงความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการบริการที่พักอาศัย รวมทั้งสามารถใช้ผลจากการศึกษา เป็นข้อมูลและแนวทางในการปรับปรุงและพัฒนาที่พักอาศัยของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง โดยศึกษาจากนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหงระดับปริญญาตรีที่อาศัยอยู่ในบริเวณแขวงหัวหมาก ในสถานที่พักอาศัยที่ให้บริการโดยภาคเอกชน จำนวน 350 คน ซึ่งได้มาโดยวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจง (purposive sampling) ปรากฏผลการศึกษาโดยสรุปดังนี้

1. ลักษณะทั่วไปของนักศึกษา

นักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหงกลุ่มตัวอย่าง มีอัตราส่วนระหว่างหญิงต่อชายเท่ากับ 3:2 ร้อยละ 75 มีอายุระหว่าง 20-25 ปี ส่วนใหญ่มีภูมิลำเนาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือและภาคใต้ ได้รับค่าใช้จ่ายจากผู้ปกครองเดือนละ 2,501-3,000 บาทมากที่สุด และมีนักศึกษาร้อยละ 2.6 สามารถมีรายได้พิเศษ ส่วนที่เกี่ยวข้องกับที่พักอาศัยพบว่า นักศึกษาพักอาศัยโดยเฉลี่ยห้องละ 2.4 คน ร้อยละ 55 ที่พักอาศัยอยู่ในที่พักประเภทหอพักแยกเฉพาะหญิงหรือชาย ทั้งนี้ร้อยละ 60 ของนักศึกษารายงานว่าที่พักอยู่ใกล้มหาวิทยาลัยจัดเป็นปัจจัยที่สำคัญที่สุดต่อการเลือกที่พักอาศัย ด้านราคาปรากฏว่าที่พักประเภทหอพักอพาร์ทเมนต์หรือแฟลตหรือแมนชั่นมีราคาโดยเฉลี่ยต่อเดือนสูงกว่าที่พักประเภทอื่นๆ คือ มีราคาเฉลี่ยเดือนละ 2,588 บาท

2. ลักษณะทางกายภาพของที่พักอาศัย

ผลจากการสำรวจที่พักอาศัยซึ่งดำเนินการโดยภาคเอกชนบริเวณด้านหน้า และด้านหลังมหาวิทยาลัยรามคำแหง พบว่ามีจำนวน 365 หลัง ซึ่งตั้งกระจายตามริมถนนในซอยต่างๆ ได้แก่ ซอยรามคำแหง 59, 57, 53/1, 43, 29 และซอยปฐวิกรม ซอยเสรี 1 ซอยศิริมิตร ซอยชินลม และซอยพุนทรัพย์ โดยบริเวณด้านหน้าส่วนใหญ่เป็นการตัดแปลงจากอาคารพาณิชย์ มีเรือนไม้บ้างเล็กน้อย ส่วนบริเวณด้านหลังมีทั้งอาคารที่ก่อสร้างขึ้นเพื่อจุดมุ่งหมายการบริการที่พักอาศัยเชิงธุรกิจ และตัดแปลงมาจากที่พักอาศัยแบบทาวเฮ้าส์ โดยที่พักอาศัยประเภทหอพักแยกเฉพาะชายหรือหญิงมากที่สุด

สภาพปัญหาของที่พักอาศัยทางกายภาพพบว่า ที่พักอาศัยประเภทหอพักส่วนใหญ่มีขนาดห้องต่ำกว่า 9 ตารางเมตร ซึ่งขัดต่อข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร เรื่องควบคุมการก่อสร้างอาคาร พ.ศ. 2522 ในขณะที่ที่พักประเภทอพาร์ทเมนต์หรือแฟลตหรือแมนชั่นเกือบทั้งหมดมีขนาดห้องถูกต้องตามข้อบัญญัติ และห้องพักของนักศึกษาประมาณครึ่งหนึ่งไม่มีหน้าต่างซึ่งขัดต่อข้อบัญญัติดังกล่าวเช่นกัน นับเป็นเหตุหนึ่งที่ทำให้พบว่าประมาณครึ่งหนึ่งของนักศึกษารายงานว่ามีแสงสว่างภายในห้องเวลากลางวันไม่เพียงพอถ้าไม่เปิดไฟฟ้าและประมาณครึ่งหนึ่งมีห้องน้ำ ห้องส้วม ใช้ร่วมกันระหว่างห้องพักหลายห้องซึ่งนักศึกษา 3 ใน 10 คนมีความเห็นว่าไม่เพียงพอกับจำนวนผู้ใช้บริการ

3. มาตรการด้านความปลอดภัย

พบว่าที่พักอาศัยของนักศึกษาเกือบร้อยละ 80 ไม่มีทางหนีไฟโดยที่พักอาศัยประเภทอพาร์ทเมนต์หรือแฟลตหรือแมนชั่น ประมาณ 1 ใน 4 เท่านั้นที่มีทางหนีไฟ และยังพบว่าทางหนีไฟที่มีส่วนหนึ่งยังไม่ได้มาตรฐานหรือก่อสร้างอย่างถูกต้อง มีนักศึกษาถึงร้อยละ 60 ต้องอาศัยอยู่ในที่พักที่มีลูกกรงหน้าต่างโดย 1 ใน 4 ของที่พักประเภทอพาร์ทเมนต์ และครึ่งหนึ่งของหอพักแยกเฉพาะชายหรือหญิงมีลูกกรงแบบติดตายซึ่งนับว่าอันตรายอย่างยิ่งหากเกิดอุบัติเหตุหรือเพลิงไหม้ขึ้น จากการสอบถามความคิดเห็นพบว่านักศึกษามีความต้องการให้ผู้เกี่ยวข้องจัดการให้มีทางหนีไฟที่ถูกต้องมากที่สุด

4. สิ่งอำนวยความสะดวกและความคิดเห็นของนักศึกษา

ที่พักอาศัยส่วนใหญ่มีเฟอร์นิเจอร์บริการภายในห้องพัก ได้แก่ เตียง ที่นอน ตู้เสื้อผ้า โต๊ะหนังสือ และพัดลม ร้อยละ 50 มีสถานที่ต้อนรับแขกโดยเฉพาะในที่พักอาศัย แต่นักศึกษาส่วนใหญ่มีความเห็นว่าสถานที่รับแขกยังไม่เหมาะสมเนื่องจากพลุกพล่านไม่เป็นสัดส่วน ส่วนบริการการติดต่อสื่อสารกับภายนอก ปรากฏว่าที่พักอาศัยของนักศึกษาเกือบทั้งหมดมีบริการโทรศัพท์ ด้านการให้บริการอื่นๆ พบว่า ที่พักอาศัยของนักศึกษาร้อยละ 40 มีบริการน้ำดื่ม โทรทัศน์ แต่ร้อยละ 10 เท่านั้นที่มีตู้ยาปฐมพยาบาล และร้อยละ 60 มีบริการหนังสือพิมพ์ แต่นักศึกษาส่วนใหญ่มีความเห็นว่าบริการยังไม่เหมาะสม ทั้งนี้ควรจัดให้มีหนังสือให้มากขึ้น และควรมีบริการสำหรับอ่านหนังสือพิมพ์ นอกจากนี้ที่พักอาศัยของนักศึกษาร้อยละ 85 มีบริการทำความสะอาดพื้นที่ส่วนรวม และมีสถานที่ทิ้งขยะรวม โดยเจ็ลี่ยนักศึกษามีความต้องการให้มีการปรับปรุงที่พักอาศัยเรียงตามลำดับความสำคัญดังนี้ คือ ราคา บริการโทรศัพท์ หนังสือพิมพ์และโทรทัศน์ และการรักษาความสะอาด

5. เหตุรำคาญ

นักศึกษาเกือบทั้งหมดต้องประสบกับปัญหาเสียงรบกวน มีเพียงร้อยละ 2 เท่านั้นที่ไม่ต้องประสบกับปัญหาดังกล่าว ทั้งนี้มีแหล่งที่มาจากเพื่อนห้องใกล้เคียงมากที่สุด และนักศึกษา 1 ใน 4 ต้องประสบกับปัญหากลิ่นรบกวนในระดับมาก ทั้งนี้มากกว่าครึ่งหนึ่งของที่พักอาศัยแต่ละประเภทมีปัญหากลิ่นรบกวน โดยพบว่ามีสาเหตุจากขยะมูลฝอยมากที่สุด มีนักศึกษาเพียง 1 ใน 4 เท่านั้นที่ไม่ประสบกับปัญหากลิ่นรบกวน

6. ความคิดเห็นของนักศึกษาต่อสัมพันธภาพภายในที่พักอาศัย

ประมาณครึ่งหนึ่งของนักศึกษามีความเห็นว่า สมาชิกภายในที่พักเดียวกันมีการช่วยเหลือซึ่งกันและกันระดับมาก และยังมีความคิดเห็นว่า เจ้าของสถานที่พักอาศัยดูแลเอาใจใส่สภาพความเป็นอยู่ของผู้ใช้บริการในระดับปานกลาง เกือบร้อยละ 80 ต้องการให้เจ้าของให้ความสนใจซ่อมแซมอุปกรณ์ที่ชำรุดโดยเร็ว และร้อยละ 40 เห็นว่าเจ้าของควรมีโอกาสพูดคุยกับผู้ใช้บริการบ้าง

ข้อเสนอแนะ

1. ผู้เกี่ยวข้องโดยเฉพาะภาคีรัฐบาลควรรีความสนใจ และเข้มงวดในการพัฒนาที่พักอาศัยของภาคเอกชนที่มีความเหมาะสมทางกายภาพ ถูกต้องตามกฎระเบียบ
2. ควรดำเนินการให้มีมาตรการจูงใจ ให้ภาคเอกชนปรับปรุงการให้บริการด้านที่พักอาศัยที่มีความเหมาะสมมากยิ่งขึ้น เช่น การประกวดแข่งขัน
3. เผยแพร่ ประชาสัมพันธ์ให้เจ้าของกิจการหรือผู้ให้บริการเข้าใจและเล็งเห็นความสำคัญของที่พักอาศัยต่อการศึกษา
4. ภาคีรัฐบาลควรรีความสนใจ ต่อสภาพความเป็นอยู่ของนักศึกษาอย่างจริงจังและออกกฎหมายเกี่ยวกับหอพักโดยเฉพาะ
5. มหาวิทยาลัยรามคำแหงควรมีนโยบายในการจัดการหอพักเพื่อบริการนักศึกษาโดยเฉพาะทั้งนี้อาจร่วมกับหน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้อง เช่น การเคหะแห่งชาติ
6. ควรมีการศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างที่พักอาศัยกับคุณภาพการศึกษา และการพัฒนาบุคลิกภาพด้านต่างๆของนักศึกษา
7. ควรศึกษาเปรียบเทียบระหว่าง การให้บริการที่พักอาศัยของนักศึกษาระดับอุดมศึกษาของภาครัฐและ เอกชน
8. ควรศึกษาความคิดเห็นของผู้ประกอบการ ซึ่งบริการที่พักอาศัยแก่นักศึกษา เพื่อทราบถึงปัญหา อุปสรรค และแนวความคิดต่างๆที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินกิจการบริการที่พักอาศัย

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย